

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρκαχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμιδουπηθείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 15 Νοεμβρίου 1897

Ἔτος 49^{ον}. — Ἀριθ. 48

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ὅδε Σελ. 369)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'. ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ὅταν ὁ Ἐκτωρ συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας, εὗρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης στρατιωτικῆς. Ἀνθρωπὸς τις ἦτο ἐσκυμμένος ἄνωθέν του. Ἀπὸ τὴν λευκὴν του ἐμπροσθελαν, τὴν πλήρη κηλίδων αἵματος, ἐνόησεν ὅτι ἦτο χειρουργός.

Στρατιώτης, φέρων τὴν στολὴν τῶν Κοζάκων τοῦ Δὸν καὶ ὠπλισμένος διὰ μακροῦ δόρατος, ἐδημάτιζεν ἔξω, πρὸ τῆς θύρας, ὡς σκόπος.

— Ἐλα, ἔλα, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἰατρός με τόνον ἐνθαρρυντικὸν καὶ με προφορὰν ξενίζουσαν· εὐτυχῶς δὲν εἶνε τίποτε· ἡ πληγὴ σου εἶνε ἐλαφροτάτη· αὐριον θὰ εἴσαι ἐντελῶς καλά.

— Τί; εἶμαι πληγωμένος; ἠρώτησεν ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσῃ ἐντελῶς τὰ τελευταῖα γεγονότα.

— Ναί, παιδί μου· ἀλλὰ σοῦ εἶπα, πολὺ ἐλαφρά... Ἐπειτα ἡ πληγὴ σου εὐτυχε εἰς πολὺ καλὴν θέσιν· δὲν θὰ σου ἀσχημίσῃ καθόλου τὸ πρόσωπον, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο λυπηρόν, ἂν καὶ τὰ κορίτσια, ξεύρεις, δὲν περιφρονοῦν τόσον τοὺς νέους, ποῦ φέρουν ἐπάνω των τέτοια σημάδια ἀνδρείας... Ἀς εἶνε! Σ' ἐπροφύλαξαν τὰ πυκνά σου μαλλιά καὶ σου ἐφείσθησαν οἱ Κοζάκοι, μολονότι ἄλλες φορές δὲν χορατεύουν...

— Οἱ Κοζάκοι! Ὡστε λοιπὸν εἶμαι αἰχμάλωτος;

— Ναί, φίλε μου! Ἀλλὰ ἡσύχασε, γιατί δὲν εἴμεθα τόσον κακοί, ὅσον φαινόμεθα... Θὰ σε περιποιηθούμε καλὰ, ἐννοία σου!

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ μνη-

μονικὸν τοῦ δυστυχοῦς Ἐκτορος ἐπανῆλθε.

Ἡ ἐπιστολή! Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη του σκέψις. — Ἐκύτταξε πρῶτα γύρω του καὶ κατόπιν ἐπάνω του. Τὸν εἶχαν ἐκδύσῃ· δὲν τῷ ἀφῆκαν παρὰ μόνον τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ πανταλόνι του.

— Ἡ στολή μου; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ.

— Νά την, παιδί μου! εἶπεν ὁ ἰατρός· καὶ παραμερίσας τοῦ τὴν ἐδεῖξεν ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζε κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ὁ Ἐκτωρ ἀνέπνευσε.

— Σοῦ τὴν ἐβγαλα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, διὰ νὰ ἰδῷ μήπως ἦσιν πληγωμένος καὶ πονεὶν ἄλλοῦ.

— Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι... αἰχμάλωτος; ἠρώτησε πάλιν ὁ Ἐκτωρ.

— Ἀπὸ σήμερον τὸ πρωί, ἀπὸ τὰ χαράγματα... Τώρα εἶνε μεσημέρι· ὥστε

λογάριασε, νὰ ἰδῇς πόση ὥρα ἐπέρασε.

— Καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἤμουν ἀναίσθητος;

— Ναί, διότι ἔχασες πολὺ αἷμα... Ἀλλὰ ἡσύχασε· δὲν θὰ σε κρατήσωμεν πολὺν καιρόν. Αὐριον, ὑποθέτω...

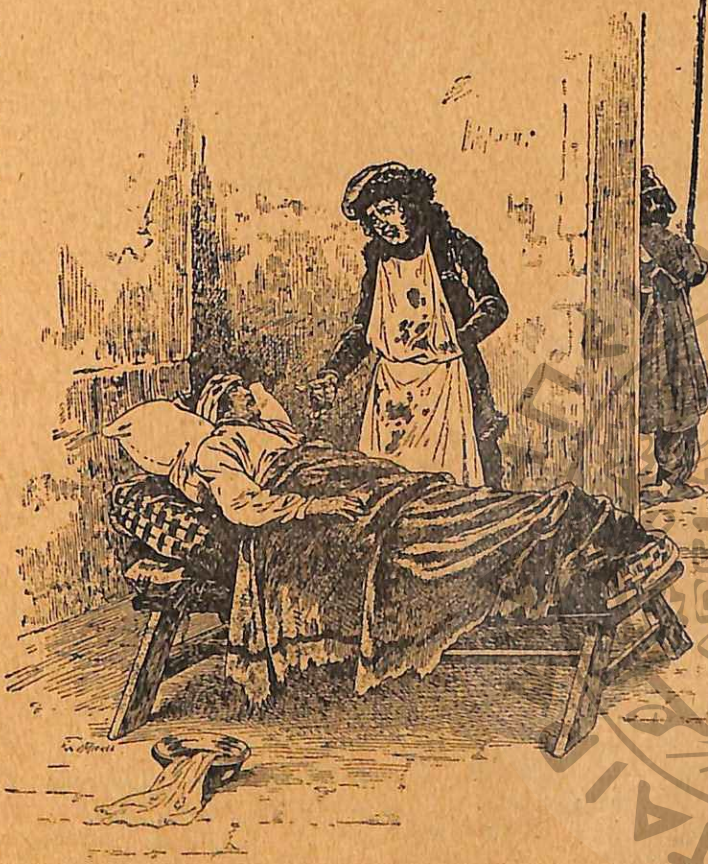
— Αὐριον! διέκοψεν ὁ Ἐκτωρ κατὰ-πληκτος.

— Ὅχι, σοῦ εἶπα, δὲν θὰ σε κρατήσωμεν πολὺ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν τῆς διακοπῆς ἐκείνης. Καὶ τί νὰ σε κάμωμεν; Οἱ αἰχμάλωτοι μᾶς δίδουν μέγα βάρος... Τελος πάντων, ὅσῳ καὶ ἂν σε κρατήσωμεν, νὰ εἴσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφήσωμεν νὰ πεθάνῃς τῆς πείνης. Νά, τώρα πηγαίνω νὰ διατάξω νὰ σοῦ φέρουν τὸ πρόγευμα· ἀφ' οὗ δὲν ἔχῃς πυρετόν, ἡ διαίτα εἶνε περιττή.

— Εὐχαριστῶ, ἰατρέ, ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἐκτωρ.

Μόλις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου ὁ ἰατρός, ὁ Ἐκτωρ ἡγέρθη ἐκ τῆς κλίνης μετὰ σπουδῆς καὶ λαβὼν τὴν στολὴν του τὴν ἐψηλάφισε, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἡ πολυτίμος ἐπιστολή εὗρίσκετο εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ναί· ἦτο ἐκεῖ εἰς τὴν κρύπτῃν τῆς, μεταξὺ τῆς φόδρας καὶ τοῦ ὑφάσματος. Μετὰ πόσης χαρᾶς ὁ Ἐκτωρ ἤκουσε τὸ χαρτίον νὰ τρίβῃ ὑπὸ τοὺς δακτύλους του! Ἐξήτασεν ἀκόμη ἐπιμελέστερον τὴν ραφήν. Κανεὶς δὲν τὴν εἶχεν ἐγείσῃ· κανεὶς δὲν ὑπόπτεισε τίποτε... Τί καλά! Καὶ ἂν τώρα θὰ τὸν ἄφιναν ἀμέσως ἐλεύθερον, ὅπως εἶχεν εἶπῃ ὁ ἰατρός, ὅλη αὕτη ἡ περιπέτεια δὲν θὰ τῷ ἐστοίχιζε, παρὰ μίαν ἐλαφρὰν πληγὴν καὶ μίαν μικρὰν βραδυτῆτά. Δυσάρεστα ὅπως δὴ ποτε καὶ τὰ δύο, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀνεπανόρθωτα.

Περιχαρῆς, εὐτυχῆς σχεδόν, περιεβλήθη τὴν στολὴν του καὶ ἐπερίμενε. Μετ' ὀλίγον τῶντι τῷ ἔφεραν λαμπρὸν πρόγευμα, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε μετὰ μεγάλ-

αὐτυχῶς ἡ πληγὴ σου εἶνε ἐλαφροτάτη. (Σελ. 377, στήλ. α').

λης όρεξεως. Το φαγητόν τόν άνεζω-
γόνησεν· άλλα και συγχρόνως τόν έκαμε
νάνησυχής πάλιν, διότι ήρχισε να βλέπη
τά πράγματα υπό την αληθή των όψιν.
Τί θα συνέβαιναν αν ή επιστολή, την
όποιαν έστειλεν ο Αυτοκράτωρ προς την
άντιβασιλεύουσαν Αυτοκρατείραν, δεν έφθα-
νεν εγκαίρως εις τας χείρας της; Η
καθυστερήσις ήδύνατο ίσως να προκαλέση
τά μέγιστα τών δεινών. . .

Ηρχισε τότε να κάμνη σχέδια δραπε-
τεύσεως. Άλλ' ήρκεσε μόνον να πλη-
σιάση το παράθυρον και να μετρήση τους
σκοπούς, οι όποιοι έφρούρουν την οικίαν,
διά να πεισθή ότι πάσα τοιαύτη απόπειρα
θα ήτο ματαιά. . . Δεν είχε λοιπόν να
κάμνη τίποτε άλλο, είμη να περιμένη.

Το έσπέρας τόν έπεσκέσθη εκ νέου ο
ιατρός. Τόν εύρε κάλλιστα εις την υγείαν
του, και έδήλωσεν ότι αυτός δεν είχε
καμμίαν αντίρρησην, αν ήθελαν να τώ δώ-
σουν και άμέσως άδειαν αναχωρήσεως.

— Διατί λοιπόν δεν μου δίδετε; ήρώ-
τησεν ο Έκτωρ.

— Αυτό, υπολογαί μου, δεν εξαρ-
τάται από έμέ. Κάμε υπομονήν έως αυ-
ριον το πρωί. . . και τότε ίσως. . . Διότι,
σου είπα, οι αίχμάλωτοι μάς δίδουν μέ-
γα βάρος.

Υπομονή! Και τί άλλο είχε να κάμνη;
Ευτυχώς επήλθεν ή νύξ, φέρουσα τόν
εύεργετικόν ύπνον. . . Την επομένην
πρωίαν ο Έκτωρ έκοιμάτο άνόκη βαθέως,
όταν εισελθών εις το δωμάτιόν του εις
στρατιώτης, τόν εξύπνησε και τώ ενεχεί-
ρησεν ένα φάκελον.

Ητο ή άδεια, την όποιαν έπερίμεναν.
Εις την στιγμήν εύρέθη όρθιος και έτοι-
μος. Ο ίππος του τόν άνέμενε σελλω-
μένος. Ίππευσε, και μετ' όλίγον εκάλ-
παξε ταχύς προς τους Παρισίους, κατά
μήκος του ποταμού Μορέν, του όποιου ή
αργυρόχρους ταινία έστιλβεν εν τώ μέσω
των γυμνοφύλλων ίτεών.

— Περίεργον πράγμα όμως να με
αφήσουν! έσκέπτετο ο Έκτωρ. Έννοώ
ότι οι αίχμάλωτοι είναι κάποτε σοβαρόν
έμπόδιον εις τας κινήσεις ενός στρατού.
Άλλ' αυτό δεν έξηγεί την εύκολίαν, με
την όποιαν μου έδωσαν άδειαν δια το
Παρίσι! Τί να τρέχη;

Το απόγευμα ο Έκτωρ εισήλθεν εις
την πρωτεύουσαν και έσπευσεν αυθωρεί
εις το Κεραμεικόν. Την στιγμήν εκείνην
ή Αυτοκρατεία προήδρευε του Συμβου-
λίου, μολοντούτο διέκοψε την συνδιάσκε-
ψιν, δια να δεχθή τόν άποσταλμένον του
Αυτοκράτορος. Ο Έκτωρ, ο όποιος εν
τώ μεταξύ είχε ξηλώση την φόδραν και
εκβάλη την επιστολήν, έγονάτισε και
την έπαρουσίασε προς την Αυτοκρά-
τειραν.

— Πού αφήσατε τόν Αυτοκράτορα;
ήρώτησεν ή Μαρία Λουίζα, σχίζουσα τόν
φάκελλον.

— Πλησίον του Σαιν-Διζιέ, είπεν ο
Έκτωρ.

— Το όποϊον απέχει από το Παρίσι;
— Περὶ τας πενήντα λεύγας.
— Πότε άνεχωρήσατε;
— Προχθές, το βράδυ. . .

— Και έκάματε τόν καιρόν δια να
διατρέξετε πενήντα λεύγας;!

Ο υπολογαγός έψιθύρισε λέξεις τινάς
ακατάληπτους.

— Συνήθως ο Αυτοκράτωρ μου γρά-
φει κρυπτογραφικώς. Τί άνοησία να μη
το κάμη και τώρα! . . . έψιθύρισεν ή
Μαρία Λουίζα διατρέχουσα την επιστο-
λήν. "Αν περιήρχετο εις χείρας. . .

— Ω! άνέκραξεν εξαίφνης την άνέ-
γνωσαν!

— Την άνέγνωσαν! επανέλαβεν. ο
Έκτωρ άναπνδών έντρομος.

— Για ιδέτε!

Και έδειξε προς τόν κατάπληκτον νεα-
νίαν γραμμάς τινας έντελώς διαφορετικοῦ
χαρακτήρος, δια τών όποιων ο Άρχηγός
του Συμμαχικοῦ στρατοῦ επληροφόρει την
Μαρίαν Λουίζαν ότι «έλάμβανε την τιμήν
να τή άποστείλῃ επιστολήν του Αυτο-
κράτορος.»

— Τί συνέβη λοιπόν; άνέκραξεν ή
Αυτοκράτειρα εις άκρον ώργισμένη.
Απορώ πως, άφ'ού δεν ήσθε ικανός να
υπερασπισθήτε αυτήν την επιστολήν, εί-
χετε το θάρρος να μου την φέρετε, ενώ
ήξεύρατε ότι άνεγνώσθη υπό τών έχθρών!

— Δεν το ήξευρα, έψιθύρισεν ο
Έκτωρ.

— Δεν το ήξεύρατε;
— Όχι. Μου την επήραν, φαίνεται,
όταν έλιποθύμωσα, και την έβαλαν πάλιν
εις την θέσιν της, με τόνση έπιτηδεύ-
τητα, ώστε να μη έννοήσω τίποτε.

Πράγματι, είχαν άπομιμηθή με τόνση
έντέλειαν το πρώτον ράψιμον της φόδρας,
ώστε και ράπτης δεν θα ήδύνατο να έν-
νοήση την άπάτην.

— Ελιποθυμήσατε είπατε; ήρώτησεν
ή Μαρία Λουίζα με ήρεμώτερον και γλυ-
κύτερον τόνον.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη μ' εκτύ-
πησαν με σπάθην. . .

— Άλήθεια; είπεν ή Αυτοκράτειρα,
παρατηρούσα ήδη το τσιρότον, το
όποϊον διεχώριζε την καστανήν κόμην
του Έκτορος, φθάνον μέχρι της άρχής
του μετώπου. Επληγώθητε, υπερασπί-
ζων αυτήν την επιστολήν;

— Ο Έκτωρ υπεκλίθη.

— Παιδί μου, σου ζητώ συγγνώμην
δι' όσα σου είπα! υπέλαβεν ή Μαρία
Λουίζα συγκεκινημένη. Τί δυστύχημα
όμως! να πέση ή επιστολή αυτή εις
τας χείρας τών Συμμάχων! . . . Περιεί-
χε σπουδαία, πολύ σπουδαία πράγματα! . .

Ίδού, ο Αυτοκράτωρ μου γράφει ότι βα-
δίζει προς ανατολάς, δια να καταλάβη
τά νώτα του έχθρου, και προσθέτει:

«Η κίνησις αυτή ή με σώζει ή με κα-
ταστρέφει.» Άχ! διατί να μη μου τα
γράψῃ, όπως πάντοτε, με άριθμούς;

«Τί να κάμω τώρα! . . . τί να κά-
μω! . . . προσέθεσε βηματίζουσα ανά το
δωμάτιον εν άκρα εξαίψει και ταραχή.

— Τί να κάμετε; Να μέινετε εδώ,
Μεγαλειοτάτη! τή είπεν ο Έκτωρ γο-
νυπετών και φέρων εις τὰ χείλην το κρά-
σπεδον της έσθητός της. Να μέινετε
και να σώσετε τους Παρισίους! Η Έ-
θνοφρουρά ώρκίσθη πίστιν εις τόν Βασι-
λέα της Ρώμης· θα σας υπερασπίση
και θα σας σώση. Οι σύμμαχοι δεν θα
ποτολήσουν τίποτε εναντίον της πόλεως,
ή όποία θα έγκλείη το σεπτόν σας πρό-
σπεδον καθώς και το του υιού σας. "Αν
αναχωρήσετε, οι Παρίσιοι κατεστράφησαν!

— Θα ήμπορούσα να βασιθώ εις τόν
όρκον της Έθνοφρουράς, άπεκρίθη περί-
λυπος ή Μαρία Λουίζα, έφ'όσον ο Αυτο-
κράτωρ έθριάμβευεν. . . Άλλά τώρα; . .
Και ποίος μένει πιστός εις τους δυστυ-
χείς; . . "Επειτα μήπως είμαι έλευθε-
ρα; Η διαταγή της Αυτού Μεγαλειό-
τητος είναι ρητή: «Αν άπειληθοῦν οι
Παρίσιοι, γράφει προς τόν άδελφόν του,
τόν βασιλέα Ίωσήφ, τόν όποϊον διώρισε
πρώτον Σύμβουλον, ή Αυτοκρατεία και
ο Βασιλεύς της Ρώμης πρέπει να φύ-
γουν προς τόν Δείγερν. Μη εγκαταλεί-
ψης τόν υιόν μου και ένθυμού ότι προτιμώ
να μάθω καλλίτερα ότι έπαισεν εις τόν
Σηκουάνα, παρά εις τας χείρας τών έχ-
θρών της Γαλλίας. Η τύχη του Ά-
στυάνακτος, του αίχμαλωτισθέντος υπό
των Έλλήνων, μοι έφάνη άείποτε ή
πλέον άξιολύπητος τύχη, εξ όσων ανα-
φέρει ή ιστορία.»

«Σου λέγω πράγματα πολύ σοβαρά
δια την ήλικίαν σου» προσέθεσεν ή Αύ-
τοκράτειρα. Άλλά γνωρίζω καλώς την
προς τόν Αυτοκράτορα και τόν υιόν μου
αφοσίωσιν σου, ώστε δεν έχω να φοβηθώ
εκ μέρους σου προδοσίαν. Πήγαινε, παι-
δί μου, και λησμονήσε όσα σου είπα εις
τόν θυμόν μου πρό όλίγου!

(Έπεται συνέχεια) Γ. Ρ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όταν είδα μίαν φορά την Παλίρ-
ροϊαν του Εύρίπου, είπα: Κάτι παρό-
μοιον πάσχει και ή ψυχή του αστάτου
και άναποφασίστου ανθρώπου.

Συμμορφόνου με τας περιστάσεις και

ένθυμού την παροιμίαν: «Όχι όπως
ήξερες, άλλα όπως εύρηκες.» Και ο
γνωστός κινέζος Τσιν-Τσών, αποφασίσας
να ήξη εις την Ελλάδα, πρώτα-πρώ-
τα έκοψε. . . την κοτσίδα του.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

8 Νοεμβρίου

ΑΙ μετὰ τὸ δριμύ
ψύχος, τὸ γλυκὺ
θάλπος· καὶ μετὰ
τὰ μαῦρα σύννεφα,
ἡ γαλανὴ αἰθρία·
καὶ μετὰ τὰς χιό-
νας, ὁ ἥλιος. . .

Τί ωραῖα ἡμέ-
ραι διεδέχθησαν
τοῦ πρωΐμου χει-
μῶνος τὴν μανίαν!

Ο ἥλιος τῆς ἡμέρας ξηραίνει τὴν ὑγρα-
σίαν τῆς νυκτός· ἡ φύσις πρασινίζει,
ἀναλαμβάνει, ἐξαστράπτει ὡς ἐν ἀνοιξί·
οὔτε ἔγχος πνοῆς ἀνέμου, οὔτε ἔγχος ψύ-
χους φθινοπωρινοῦ. Ἡρχισε τὸ «μικρὸ
καλοκαίρι» κατὰ τὴν φράσιν τοῦ λαοῦ.
Ίσως φέτος θὰ εἶνε πολὺ μικρόν, δη-
λαδὴ πολὺ βραχὺ. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο θὰ
μας φανῇ καὶ πλέον γλυκὺ, καὶ πλέον
ἀπολαυστικόν, καὶ πλέον πολὺτιμον. . .

Η ἐξοχὴ ἀπέβαλε τὸν χειμερινὸν
μανδῦαν καὶ ἤνοιξε πάλιν τὴν πρασίνην
τῆς ἀγκάλης πρὸς τοὺς φίλους της, —
τόσσην μικροῦς της φίλους προπάντων. Με-
τὸσην χαρὰν ἐπανεῦρον τὰ παιδιὰ τὸ
ἡλιόλουστον ὑπαίθριον των καὶ τὰ ωραῖα
των παιγνίδια! . . Ἐπανέρχομαι ἀπὸ
ἐξοχικὸν περίπατον, ὅπου εἶδα πλῆθος
παιδιὰ, νὰ τρέχουν, νὰ σκιρτοῦν, νὰ παί-
ζουν, νὰ γελοῦν, εὐχαριστημένα καὶ εὐ-
τυχῇ. . .

Παίξετε, τρέξετε, μικρά μου! Ὀλί-
γον θὰ διαρκέσῃ ἡ εὐτυχία αὕτῃ τοῦ ὑ-
παίθρου. Εἶνε μία παρένθεσις τὴν ὁποίαν
θὰ κλείσῃ πάλιν ὁ χειμὼν. Ἀλλὰ τὰ
ωραῖα πράγματα δὲν διαρκοῦν πολὺ, καὶ
πρέπει νὰ τὰπολαμβάνῃ κανεὶς ὅση ὑ-
πάρχουν. Παίξετε, τρέξετε, μικρά μου,
τώρα ποῦ εἶνε καιρὸς. Αὐριον πάλιν ὁ
οὐρανὸς θὰ σκεπασθῇ ἀπὸ σύννεφα, καὶ
θὰ πέσῃ βροχὴ, καὶ θὰ ἔλθῃ ψύχος, καὶ
θὰ κλεισθῇ εἰς τὸ σπῆτι. . .

Νὰ τὸ ἔχετε πρό ὀφθαλμῶν αὐτὸ —
καὶ νὰ τὸ ἔχετε πάντοτε δι' ὅλα τὰ πράγ-
ματα. Ποτὲ νὰ μὴν ἀρίνετε νὰ σας
φεύγῃ ἡ εὐκαιρία, διότι δὲν ἡμπορεῖτε
νὰ τὴν εὐρίσκετε ὅποτε θέλετε!

9 Νοεμβρίου

Σήμερον ἐπεσκέσθη τὸ Γραφεῖον τῆς
Διαπλάσεως. Κατὰ τὴν εὐγενῆ της
συνήθειαν, ἡ Διάπλασις μοῦ ἔδειξε πάλιν
μερικὰς ἀπὸ τὰς ωραιότατας ἐπι-
στολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβε τώρα ἐσχάτως.
Ἡξεύρει ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῶν
φίλων μας, καὶ δι' αὐτὸ θέλει νὰ μ' ἔχῃ
ἐνήμερον εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν της.

Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν, ἔλαβα τὴν
ἀδειαν νάντιγράφω μίαν εἰς τὸ Ἡμερο-
λόγιόν μου. Μοῦ ἔκαμεν ὅλως ἰδιαίτερον

ἐντύπωσιν τὸ ἄρωμα τῆς μετριοφροσύνης
καὶ τῆς νοικοκυροσύνης, τὸ ὁποῖον δια-
χύνει. Ἐπειτα εἶνε τόσο συντομος, τόσο
καλογραμμένη, ὥστε τίποτε δὲν μ' ἐμ-
ποδίζει νὰ μυρῶσω μετὰ τὸ σπάνιον αὐτὸ
ἄρωμα τὰς σελίδας μου. Ίδου:

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις

Σοῦ στέλλω πάλιν ὀλίγας λύσεις,
διότι δὲν κατάρθωσα νὰ τὰς λύσω ὅλας,
ἀν καὶ πολὺ ἐπεθύμουν τοῦτο. Εὐτυχεῖς
οἱ ἔχοντες πολλὰς γνώσεις καὶ δυνάμειον
νὰ κάμωσιν μέγала πράγματα. Ἀλλὰ
σκέπτομαι ὅτι καὶ τὸ ὀλίγον εἶνε καλλί-
τερον τοῦ μηδενός. Πιστεύω ὅτι σεῖς
εὐχαριστεῖσθε, ὅσον ὀλίγον καὶ ἀν κάμη-
τις, ἀφ' οὗ αἱ δυνάμεις τοῦ δὲν ἐπι-
τρέπουν περισσώτερα. Ἐπειδὴ δὲ βοηθῶ
τὴν μητέρα εἰς τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας,
ὀλίγος χρόνος μοὶ μένει διαθέσιμος, καὶ
τοῦτον ἀφιερῶ εἰς τὴν Διάπλასιν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΝΕΡΑΙΔΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

Ἀθῆναι.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἀνεκονώθη ὑπὸ
τοῦ φίλου μας Δὲν Κιχώ του. Τὸ
ἐπῆρα μαζί με τὴν ἐπιστολήν της Νε-
ράιδας Μαντζουράνας.

Ο καθηγητὴς λέγει:

— Νάγοράσετε, παιδιὰ, τὴν ἰδικὴν μου
ἱστορίαν ποῦ ἐξεδόθη τώρα.

Ἀπόσεκτος καὶ μισοκοιμισμένος μα-
θητὴς, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενόν του:

— Τίνος; τίνος ἱστορία εἶπε νάγο-
ράσουμε;

— Δι' ἐκείνου, ἀπαντᾷ ὁ ἐρωτη-
θεὶς.

Ἀθῆναι. ὁ μαθητὴς μεταβαίνει εἰς
τι Βιβλιοπωλεῖον καὶ ἐρωτᾷ:

— Ἐχετε ἱστορίαν Δι' ἐκείνου;

Ἐκ τῶν ωραιότερων παροιμιῶν τοῦ
ἐλληνικοῦ λαοῦ:

«Ἀσκεφτος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος.»

Φ.

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
(Ρωσικὸν Διήγημα.)

Εἰς τὸ κυβερνεῖόν μας, — δηλαδὴ εἰς
τὸ κυβερνεῖον Σαμάρας, — εἰς ἀπόστασιν
ἐκατὸν τοῦλάχιστον βερστίων ἀπὸ
κάθε κέντρον πολιτισμένον, κατοικεῖ μία
οικογένεια ἀρκετὰ πλουσία καὶ ἀρκετὰ
ἀριστοκρατικὴ, ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας τῆς
ἐξοχῆς. Οἱ γονεῖς, ὁλωδιδόλου ἀπαίδευ-
τοι, εἶχον τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐκπαιδεύ-
σουν τὰ τέκνα των, καὶ πρώτα-πρώτα
ἠθέλησαν νὰ τοὺς μάθουν τὴν γαλλικὴν.

Τοὺς ἐστάλη λοιπόν ἐκ Μόσχας, τῇ
αἰτήσῃ των, εἰς διδάσκαλος, παρισι-
νὸς γνήσιος, διότι τοιοῦτον τὸν ἤ-
θελαν ρητῶς καὶ ἐπιμῶνως.

Ο διδάσκαλος ἦτο νέος, μετὰ πολὺ συμ-
παθὴ φυσιογνωμίαν, καὶ ἔκαμε τὴν καλ-
λιτέραν ἐντύπωσιν εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς
οἰκογενείας.

Ἐπειδὴ εἶχε μένιν ἀρκετὸν καιρὸν ἐν
Ρωσίᾳ, ἐγνώριζε κάπως τὴν ρωσικὴν
καὶ ἡδύνατο νὰ ταλλάσῃ ὀλίγας λέξεις
μετὰ τῶν γονέων καὶ τῶν παιδιῶν.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἤργησαν νὰ κάμουν
μεγάλας, πολὺ μεγάλας προόδους εἰς
τὴν γαλλικὴν, καὶ οἱ ἀγαθοὶ γονεῖς τὰ
ἤκουσαν ἀγαλλόμενοι πρῶτα νὰ ψελλί-
ζουν καὶ κατόπιν νὰ ὁμιλοῦν τὴν γνη-
σίαν παρισινὴν ἢ ν, ὥς νὰ εἶχον γεν-
νηθῇ παρά τας ὄχθας τοῦ Σηκουάνα. . .

Παρήλθεν ἔτος. Μίαν ἡμέραν δὲν
ἤξεύρω πῶς, ἔτυχε νὰ διέρχωμαι ἀπὸ
τὴν οἰκίαν τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων
καὶ ἀνῆλθον διὰ νὰ τοὺς κάμω μίαν ἐπί-
σκεψιν.

Μ' ἐδέχθησαν μετ' ὅσην χαρὰν δέχε-
ται τις ἐπισκέπτας εἰς τὴν μονήρη του
ἐξοχήν, ἡ δὲ χαρὰ αὕτη ἐδιπλασιάσθη
καὶ ἐτριπλασιάσθη ἐκ τοῦ ὅτι τοῖς ἐδί-
δετο εὐκαιρία νὰ ἐπιδείξουν εἰς ἀνθρω-
πον ποῦ ἐγνώριζεν ὀλίγα γαλλικά, τὰς
προόδους τῶν τέκνων των.

Ο διδάσκαλος ἀπουσίαζε τὴν ὥραν
ἐκείνην. Εἶχεν ἐξέλθῃ διὰ κυνήγιον εἰς
τὰ περίχωρα. Ἄ, ἐξοῦσε λαμπρὰ εἰς
τὴν οἰκίαν ἐκείνην! «ζωὴ καὶ κότα» κα-
θὼς λέγει ἡ παροιμία,

— Δὲν ἤξεύρετε καὶ κάτι ἄλλο, Βλα-
δίμηρε Ἀλεξάνδροβιτς! μοὶ εἶπεν ἡ μή-
τηρ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν τὰ παιδιὰ
μου μιλοῦν γαλλικά σαν γνήσιοι παρι-
σιανοί. Ἄ, εἶνε μία χαρὰ νὰ τὰκούῃ
κανεὶς! τρέχει, τρέχει ἡ γλῶσσά των,
ποῦ εἶνε γὰπορης! — Ἐλάτε, παιδιὰ,
πλησιάσατε τὸν Βλαδίμηρον Ἀλεξάν-
δροβιτς καὶ ἐρωτήσατέ τον γαλλικά τί
κάμουν τὰ κοριτσάκια του.

Τὰ τρία παιδάκια μετὰ πλησιάζουν τῶν-
τι χωρὶς τὴν παραμικρὰν δειλίαν, καὶ
ἀρχίζουν νὰ μου ὁμιλοῦν. . . Λέγουν,
λέγουν, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ οὔτε λέξιν!

— Εἶδες ἐκεῖ τὰ διαβολάκια; Μὲ τί
εύκολία ποῦ ὁμιλοῦν!; Ἐ, Βλαδίμηρε
Ἀλεξάνδροβιτς, πῶς σας φαίνονται;

— Τί νὰ σας πῶ, κυρία μου! Δὲν
ἐννοῶ οὔτε γρὺ ἀπ' ὅσα μοῦ λέγουν!

— Ἀδύνατον! εἶπεν ἡ μήτηρ. Ίσως
θὰ ὁμιλοῦν πολὺ γρήγορα γιὰ σὰς. Ἐ-
λάτε, παιδιὰ, μιλήσετε περὶ ἀργὰ, μιὰ-
μιὰ λέξι. . . Ο Βλαδίμηρος Ἀλεξάν-
δροβιτς δὲν ἀκούει βέβαια πολὺ συχνὰ
νὰ ὁμιλοῦν γαλλικά καὶ δυσκολεύεται.
Ἐμπρός, παιδιὰ. . . μιὰ-μιὰ λέξι!

— Πισί! Πισί! Πισί! Μπικί!
μπιρουχού! Τοῦτο, τοῦτο, τοῦτο!

Αὐτὰ μόνον ἐξεχώρισα ἀπὸ ὅλην τὴν
ὁμιλίαν τῶν παιδιῶν!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

[Henriette Pravez]

ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΜΙΔΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 373)

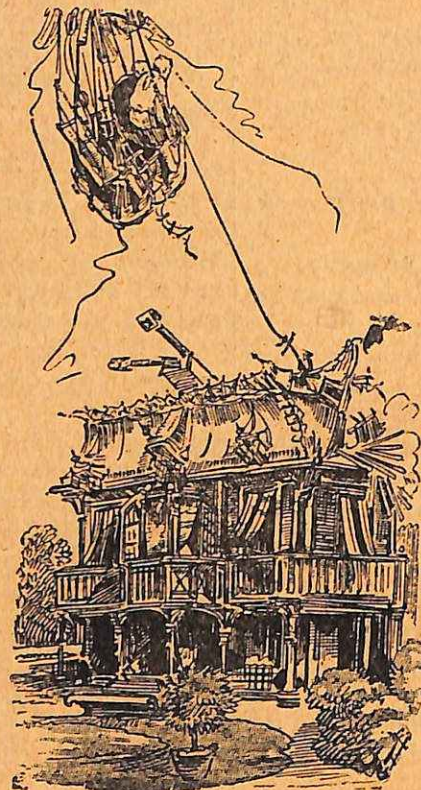
Τὸ Ὁρθόπερον, ἀεροποροῦν ὁλονέν, εὐρέθη ἐξαίφνης ἄνωθεν κομποῦ ἀγροτικοῦ οἰκίσκου, ξυλίνου καὶ μονορόφου. Πέριξ τοῦ οἰκίσκου, ἐπὶ τριῶν λοφίσκων τεχνητῶν, ἡγείροντο τρεῖς ἀνεμόμυλοι με κωνοειδεῖς κορυφάς, με τετραγώνους κορμούς καὶ με κανονικὰς πτέρυγας, τὸσον κομποὶ καὶ χαριτωμένοι ἐν τῷ συνόλῳ των, ὥστε ἐνόμισες ὅτι εἶνε ψεύτικοι. Ἀκάματοι καὶ ταχεῖς ἐστρέφοντο ὑπὸ τὸν βίαιον ἐκεῖνον ἄνεμον, ἐνῶ ὁ χαριτωμένος οἰκίσκος ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμειδία πρὸς αὐτούς, διὰ τῶν εὐρέων, τῶν παιδρῶν, τῶν φωτεινῶν παραθύρων του.

Προφανῶς οἱ τρεῖς ἀνεμόμυλοι εἰργάζοντο χάριν τοῦ οἰκίσκου, πέριξ τοῦ ὁποῦ ἐξετείνοντο κηποι ὠραῖοι καὶ πέραν πάλιν ἀγροὶ ἐκτεταμένοι, περικλειόμενοι ὑπὸ τοῦ λευκοτάτου.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ κατοικία εἶχε τὸσφ θελκτικὴν ὄψιν — ἀκόμης καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροστάτου, — ὥστε οἱ δύο ἀερονάυται τὴν παρετήρουν ἰδιαιτέρως, ἐν ᾧ διήρχετο ἄνωθεν ἡ μηχανή των, σύρουσα πάντοτε τὴν ἀγκυράν της. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγκυρά ἐπῆγε μόνη της καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ ξύλινον γείσωμα τῆς στέγης καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὀρμὴν τοῦ φεύγοντος ἀεροστάτου, φρικώδης σπαραγμὸς παρήχθη ἐκεῖ-κάτω . . .

Ἡ κατοικία εἶχε τὸσφ θελκτικὴν ὄψιν — ἀκόμης καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροστάτου, — ὥστε οἱ δύο ἀερονάυται τὴν παρετήρουν ἰδιαιτέρως, ἐν ᾧ διήρχετο ἄνωθεν ἡ μηχανή των, σύρουσα πάντοτε τὴν ἀγκυράν της. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγκυρά ἐπῆγε μόνη της καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ ξύλινον γείσωμα τῆς στέγης καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὀρμὴν τοῦ φεύγοντος ἀεροστάτου, φρικώδης σπαραγμὸς παρήχθη ἐκεῖ-κάτω . . .

Ἡ κατοικία εἶχε τὸσφ θελκτικὴν ὄψιν — ἀκόμης καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀεροστάτου, — ὥστε οἱ δύο ἀερονάυται τὴν παρετήρουν ἰδιαιτέρως, ἐν ᾧ διήρχετο ἄνωθεν ἡ μηχανή των, σύρουσα πάντοτε τὴν ἀγκυράν της. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγκυρά ἐπῆγε μόνη της καὶ ἐπιάσθη ἀπὸ τὸ ξύλινον γείσωμα τῆς στέγης καὶ ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ὀρμὴν τοῦ φεύγοντος ἀεροστάτου, φρικώδης σπαραγμὸς παρήχθη ἐκεῖ-κάτω . . .

«Ὁ,τι ἦτο δυνατόν νὰ συνεπάρη ἡ κατηράμενη ἀγκυρά ἀπὸ τὴν στέγην, τὸ συνεπῆρε.» (Σελ. 380, στήλ. α΄.)

μαδοῦν τὰ πτερὰ. Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ἡ ἀγκυρά ἐπιάσθη καὶ ἐκ δευτέρου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ μίαν μεγάλην δοκόν, ἡ ὁποία ἀντέσχε νικηφόρος καὶ ἐκράτησε πλέον τὸ ἀερόστατον τελειωτικῶς. Ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή.

Ὁ Πέτρος προσέειπεν ἄνωθεν τὴν κατὰστροφὴν, πέντε δευτερόλεπτα πρὶν γίνῃ.

— Πιάσου καλά, βαστάξου γερά! ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἰωάννην, εἰδεμὴ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐχαθήκαμε!

Ὁ Ἰωάννης ἐπιάσθη με ὅλην του τὴν δύναμιν, ὅπως καὶ ὁ Πέτρος, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ σκαριδίου. Ἀλλ' ὁ ἐκ τῆς ἀγκυροβολήσεως συγκλονισμὸς τοῦ ἀε-

ροστάτου ὑπῆρξε τὸσφ βίαιος, ὥστε τὸ σκαριδίον ἀνέτρεψε, καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, μολοντί καλὰ πιεσμένοι, ἐκινώθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ κατέπεσαν με τεταμένης, ὡς νομίσματα πού τα στρέφουν, πρῶτον γράμματα ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας τῶν ἀνεμόμυλων, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπειτα κορῶνα κατὰ γῆς. «ὦ, τοὺς δυστυχισμένους! . . .

Τὰ πτερὰ τῶν ἀνεμόμυλων ἐξηκολούθησαν νὰ στρέφονται εἰς τὸν ἀέρα ἄλλ' οἱ δύο ἀερονάυται κατέκειντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀκίνητοι. Καὶ ἄνωθεν τοῦ οἰκίσκου, συγκρατούμενον διὰ τῆς ἀγκύρας του, ἐκυμάτιζε τὸ πολυπαθὲς ἀερόστατον, κενὸν καὶ ἐξηντημένον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΠΕΡΙ ΕΝΟΣ ΖΕΥΓΟΥΣ ΠΡΑΣΙΝΩΝ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ, ΜΕ ΧΡΥΣΟΚΕΝΤΗΤΑ ΟΙΚΟΣΗΜΑ

Ὅταν συμβῇ κανὲν δυστύχημα ὑπὸ τὴν στέγην σας ἢ ἐπὶ τῆς στέγης σας ἢ ἐξ αἰτίας τῆς στέγης σας, ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ καθήσετε εἰς τὴν ἡσυχίαν σας καὶ εἰς τὴν πολυθρόναν σας, ἀλλὰ θὰ τρέχετε τοῦλάχιστον νὰ ἰδῇτε. . . Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμαν τώρα καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ οἰκίσκου. Πρῶτη-πρῶτη, τὸσον φοβισμένη ὅσον καὶ περιέργη, ἐδῆκεν ἔξω ἡ ὑπηρετρία με φωνὰς ὅχι πλέον σάν νὰ τὴν ἐμαδοῦσαν, ἀλλὰ σάν νὰ τὴν ἐσοῦβλιζαν. Ἐπειτα κατέβησαν αἱ τρεῖς δεσποινίδες, θρηνοῦσαι, ἀλλὰ με ἀρχετὴν ἀξιοπρέπειαν. Καὶ τελευταῖος ἐξώρμησεν ὡς ὀπισθοφυλακὴ γηραιὸς τις κύριος, ὑψηλός, εὐρωστός

καὶ σωματώδης, ὁ ὁποῖος ἐμουρμούριζεν ὡς νὰ τὸν ἐξύπνησαν πρὸ τῆς ὥρας του.

Αἱ τρεῖς δεσποινίδες, αἱ ὠραῖαι καὶ χαρίεσαι, ἐπλησίασαν τοὺς δύο νέους καὶ ἔκυψαν ἄνωθεν τῶν πτωμάτων των, διότι ἦσαν πεπεισμένοι πλέον ὅτι εἶχον ἐμπρὸς των δύο πτώματα. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἔκλειον με μικροῦς-μικροῦς λυγμούς, παρετήρουν συγχρόνως πόσον ἦσαν νεαροὶ καὶ ὠραῖοι, καὶ πόσον ἐφαίνοντο εὐγενεῖς, μολοντί τὰ ἐνδύματά των ἦσαν παραδόξα καὶ εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Ἡ ἐξέτασις αὕτη δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ, διότι ὁ σωματώδης ἐκεῖνος κύριος, ὁ ἀγοροξυπνημένος, ἐπλησίασε σχεδὸν συγχρόνως, χειρονομῶν μόνος του ὅσον καὶ οἱ τρεῖς μαζί ἀνεμόμυλοι με τὰ πτερὰ των, καὶ βρυχώμενος τώρα δυνατῶτερα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὁ ὁποῖος ἐφούσκωνε τὰ πανιά των.

— Καλὰ μᾶς τα κατάφεραν με τὸ διαβολομπάλονι τους! ἐφώναξε. Καὶ τί νομίζουν; Πῶς θὰ γλυτώσουν ἔτσι, κάνωντας τοὺς πεθαμένους;»

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἀνῆγειραν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκύτταξαν τὸν πατέρα των με βλέμματα ἱκετευτικά. — Ἦτο τῶντι ὁ πατὴρ τῶν τριῶν δεσποινίδων, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἦτο μελαγχροινὴ καὶ δεκαοκταετής ἡ δευτέρα ξανθὴ καὶ δεκαεπταετής, ἡ δὲ τρίτη καστανὴ καὶ δεκαεξαετής. Ἀλλ' εἶχον καὶ αἱ τρεῖς τὸ ἴδιον σχεδὸν ἀνάστημα καὶ τὴν ἴδιαν χάριν.

Ἡ μεγαλύτερα ἔλαβε πρώτη τὸ θάρρος νάντιμετωπίσῃ τὴν πατρικὴν ὀργήν.

— Ἀχ, πατέρα! εἶπε. Σᾶς βαστᾷ ἡ καρδιά νὰ τοὺς ἀφήσετε σὲ τέτοιαν κατάστασι, δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν σας; Πεθαίνουν οἱ δυστυχισμένοι, ἂν δὲν εἶνε μάλιστα καὶ πεθαμένοι!

— Ἄν εἶνε πεθαμένοι, ἄς τοὺς θάψουν! ἐβρυχήθη ὁ φοβερός πατὴρ. Ἄν δὲν εἶνε ὅμως . . . ὦ, ἂν δὲν εἶνε! . . .

— Πατεροῦλη μου, διέκοψε τότε ἡ ξανθὴ. Πρέπει νὰ τοὺς πᾶμε μέσα, νὰ τοὺς περιποιηθούμε καὶ νὰ τοὺς σώσουμε. Ἰδέτε τί καλοὶ ποῦ εἶνε! Οἱ καίμενοι, κάτι θὰ τοὺς ἔσπασε. . .

— Τί εἶνε ἢ τί δὲν εἶνε, τί τοὺς ἔσπασε ἢ τί δὲν τοὺς ἔσπασε, αὐτὰ δὲν εἶνε δική σας δουλειά, ἀντίπεν ὁ ὑψηλὸς κύριος. Ἐγὼ ξεύρω τί θὰ κάμω. Naί, naί! θὰ τοὺς πάρω μέσα, θὰ τοὺς κάμω καλὰ καὶ θὰ τοὺς κρατήσω!

— Ἐξαίρετα, μπαμπά, ἀνέκραξεν ἡ ξανθὴ.

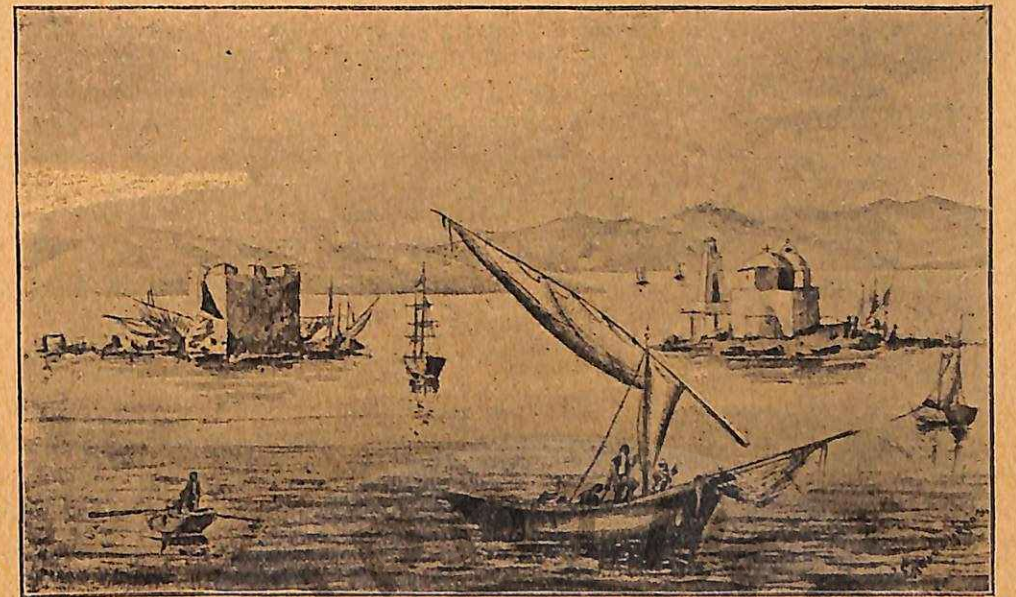
— Λαμπρά, μπαμπάκα! ἀνέκραξεν ἡ καστανὴ.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη τῆς ἐπιδοκιμασίας σας, δεσποινίδες. Ἄν θὰ περιποιηθῶ αὐτοὺς τοὺς κυρίους, δὲν θὰ το κάμω οὔτε ἀπὸ εὐπλαγχτίαν, οὔτε ἀπὸ φιλανθρωπίαν! θὰ τὸ κάμω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ πληρώσουν τὰς ζημίας πού μοι ἔκαμαν! . . Ἐγὼ δὲν τὰκούω αὐτά!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ἰδε φυλλάδιον 32ον σελ. 254.)

Δὲν ἤξευρα, ὅτι τὸσφ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους μου καταγίνονται καὶ ἐπιδίδουν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁμολογῶ, ὅτι προκηρύττουσα τὸν Διαγωνισμόν, δὲν ἠλπίζα νὰ λάβω οὔτε τὸσφ πολλὰ, οὔτε τὸσφ καλὰ σχέδια. Τὸ ἔκαμα ἀπλῶς πρὸς δοκιμὴν· βλέπω δὲ σήμερον μετ' ἀπειροῦ χαρᾶς, ὅτι ἡ δοκιμὴ αὕτη ἐπιτυχάνει, καὶ ὅτι οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς Ζωγραφικῆς δύνανται νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ νὰ συστηματοποιηθῶν, ὡς μία ὠραία ἰδέα, ἡ ὁποία θὰ ἔχη πραγματικῶς ὠραῖα ἀποτελέσματα.

Ο ΑΙΜΗΝ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΗΣ

Ἡ βραβευθεῖσα θαλασσογραφία τοῦ ΒΑΠΙΔΟΦΟΡΟΥ

[Φωτογραφία τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ἀμικρύνειν 1/2]

Τὴν αὐτὴν γνώμην καὶ ἐλπίδα μοι ἐξέφρασε καὶ ὁ φίλος μου κ. Γεώργιος Ροῦλός, ὁ διαπρεπὴς ἑλλήν καλλιτέχνης καὶ καθηγητὴς τῆς Ζωγραφικῆς παρὰ τῷ Πολυτεχνεῖῳ, ὁ ὁποῖος, εὐμενῶς ἀποδεχθεὶς τὴν παράκλησίν μου, ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξετάσῃ τὰς ὑποβληθείσας εἰς τὸν Διαγωνισμόν θαλασσογραφίας καὶ νὰ μοι παράσχω, βοηθῶν με εἰς τὴν ὅλην κρίσιν, τὰς πεφωτισμένας καὶ αὐθεντικὰς περὶ μὲν ἐκάστης κρίσεως του.

Α΄. — ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐπὶ τὰ θαλασσογραφίας: τοῦ Ι. Γ. Ἰωαννίδου, τοῦ «Μικροῦ Διαβόλου», τῆς «Κυανολεύκου Σημαίας», τοῦ «Τρεγαγυρευοπούλου», τοῦ «Ἐωσφόρου», τοῦ «Θαυμαστοῦ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν» καὶ τοῦ Δημητρίου Ν. Νικολαΐδου.

Μεταξὺ τῶν σχεδίων τούτων, ὑπάρχουν καὶ δύο ἢ τρεῖς ἀντιγραφὰ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, αἱ ὁποῖαι θὰ κατετάσσοντο εἰς ἀνωτέραν θέσιν, ἂν ἦσαν κάπως τεχνι-

κότεραι. Γενικῶς τὰ σχέδια εἶνε ἀτελεῖ ἢ ἀνεπεξέργαστα. Οἱ θαλασσογράφοι τῆς σειρᾶς ταύτης δεικνύουν ἀπλῶς ὅτι ἀγαποῦν τὴν ζωγραφικὴν. Διὰ τοῦτο ἀργότερα βέβαια θὰ διακριθῶν.

Β΄. — ΕΠΑΙΝΟΣ ἀπονέμεται εἰς τὰς ἐξῆς ἐν ν. ε. α. θαλασσογραφίας: τῆς «Ἀγρίας Ἀμερικανίδος» (καλαίσθητον τὸ σχέδιον, με πολὺ ζωηρὰν φωτοσκίασιν, κάμνον ἐντύπωσιν ἐκ πρώτης ὀψews ἄλλὰ δὲν φαίνεται πολὺ πρωτότυπον) τοῦ «Ἰπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος» (τοπίον παραθαλάσσιον εἰς τὸ βάθος φαίνεται ὁλόκληρος πόλις εἶνε μᾶλλον ἀντιγραφὴ, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἐντεχνος) τῆς «Μελλούσης Καλλιτέχνης» (τῆς ὁποίας ἡ θαλασσογραφία εἶνε γνησία καὶ εὐσυ-

νείδητος ἀντιγραφὴ ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀλλὰ χωρὶς τόνον καὶ πολλὴν ἐκφρασιν) τῆς «Ἀρελούς Καρδίας» (αἱ γραμμαὶ τοῦ σχεδίου τῆς εἶνε συγκεχυμέναι καὶ τὸ σύνολον ὅχι πολὺ καλαίσθητον) ἔχουν ὅμως κάποιαν ζωὴν οἱ παράδες τῆς) τοῦ «Ἀσπροποταμίτου» (ἡ εἰκὼν τοῦ δὲν εἶνε καθεαυτὸ θαλασσογραφία ἡ θαλάσσα παίζει πολὺ μικρὸν ρόλον εἰς αὐτήν, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ μορφὴ ἐνὶ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ρεμβάζει καπνίζων καὶ βλέπων πρὸς τὸ πέλαγος εἶνε ἀρκετὰ ἐκφραστικὸς) τοῦ «Ἰπποβρυχίου» (τὸ σύνολον τῆς εἰκόνος τοῦ πολὺ καλόν ὠραῖα ζωγραφίζεται ἡ ἀκύμαντος γαλήνη τοῦ πελάγους τοῦ ἁλλὰ μερικὰ λεπτομέρεια τα χαλοῦν ὅλα ἐκείνα τὰ πουλιά π. χ. εἶνε πολὺ χονδρὰ ἀναλόγως) τοῦ «Ζεφύρου» (τὸ σχέδιον τοῦ διατηρεῖ ἀκόμῃ τὰς γραμμάς, τῇ βοηθείᾳ τῶν ὁποίων τὸ ἀντέγραψε δεικνύει ὅμως δεξιότητα εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μολυβδίδος αἱ σκιαὶ τοῦ ὠραιόταται) τοῦ «Δαιδάλου» (θαλασσογραφία ἀ-

ΝΥΚΤΑ

— Νύκτα ἦλθε σκοτεινὴ! . .

Κίκι-ρίκου οἱ πετεινοί, γαῦου-γαῦ, οἱ σκύλοι, τρι-τρι-οἱ γρύλλοι, φροῦ-φροῦ-φροῦ ἡ νυκτερίδες με τὰς πτερωτὰς ἀριδὲς κούκου-κούκου ἢ κικουδάγια στῶν παλῶν σπητιῶν τὰ πλάγια, τὰ σπιτάκια σθαλιστά, τὰ ματάκια μας κλειστά. . . ὡς πού νάλθῃ ὁ αὐγερινὸς καὶ νὰ λάμψῃ ὁ οὐρανός, ὅλοι νὰ ζυπνήσωμε. . . τὸν παπποῦ καὶ τὸν πατέρα τὴν γιαγιά καὶ τὴν μητέρα νὰ γλυκοφιλήσωμε!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

φελής και ἀπεριποίητος· με ὀλίγας γραμμάς, με ὀλίγας σκιάς· ἀλλὰ ἐκφράζει πολλά· τῆς «Ταναγραίας Κόρης» (πλοῖον ἡσυχάζον εἰς τὸν λιμένα· ἀντιγραφή ἐκ τοῦ φυσικοῦ πάρα πολὺ εὐέλπιδος) καὶ τοῦ «Σατανᾶ» (πλοῖον πλησίον ἐν ἀνοικτῷ καὶ ἡσύχῳ πελάγει· τὸ σύνολον παρυσιάζει κάτι τι βαρὺ, ἀλλὰ εἰς τὰς λεπτομερείας ἔχει τελείαν μελέτην· εἶνε ἴσως ἡ πλέον ἐπιμελεμένη θαλασσογραφία.)

Γ'—Αἱ ἐξῆς τέσσαρες θαλασσογραφίαι διημφισβήτησαν τὸ βραβεῖον:

α') τῆς Ἰωάννας Ν. Μαρκέττη. «Ὅ, τι κάμνει ἐντύπωσιν ἀπὸ τῆς εἰκόνα τῆς, εἶνε ἡ ἐπιτυχὴς ἀπόδοσις τῆς ὥρας. Φαίνεται ἀμέσως ὅτι εἶνε πρωΐα, πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος. Νὰ ἐπιτύχη τις τοῦτο με ὀλίγας γραμμάς μολυβδίδος, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. Καὶ ἂν τὸ σχέδιον δὲν ἦτο ἀσήμαντον καὶ κἄπως ἀκαλαίσθητον ἐν τῷ συνόλῳ, θὰ κατελάμ-

θανεν ἀναμφιδόλως πολὺ ἀνωτέραν θέσιν. β') τοῦ Στεφάνου Βούλγαρη. Τοπίον κερκυραϊκόν· ἀντιγραφή ἐκ τοῦ φυσικοῦ, με πολὺ γούστο καὶ με ἀρκετὴν τέχνην. Ἕνας βράχος στρογγυλὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ρηχοῦ πελάγους, καὶ ἕνας ἀνθρωπάκος καθισμένος ψαρεύει με καλαμίδα. Ἰσως θὰ ἦτο τελειότερον τὸ σύνολον, ἂν ἡ παράστασις αὕτη δὲν ἀπετέλει τὸ κέντρον τοῦ, ὥστε νὰ ζημιοῦνται αἱ γύρω ὠραϊόταται λεπτομέρειαι.

γ') τῆς «Ἡρωϊκῆς Πάργας.» Ἐχει ζωὴν, πολλὴν ζωὴν τὸ σχέδιον αὐτό· ἡ κυμαινόμενη θάλασσα, τὸ καράβι, ὁ ἄνθρωπος, ἡ βάρκα, τὰ σύννεφα, ἡ σημαία, καὶ αὐτὸ ἀκρόν τὸ παλαμάρι, σοῦ θυμολοῦν καὶ σοῦ λέγουν: «Ἐμμεθα ζωντανά, εἴμεθα ἀληθινά.» Τί κρῖμα νὰ εἶνε μ ο υ ν τ ζ ο υ ρ ω μ έ ν ο ν ἕνα τόσῳ ὥρατον σχέδιον! Δὲν ἦτο καλῶς τυλιγμένον, φαίνεται, καὶ ἐτρίφθη τὸ μολύβι καὶ ἐχάλασε, ὥστε μετὰ κόπου πλέον

διακρίνεις τὰς λεπτομερείας. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, τὸ σύνολον δὲν παύει νὰ κάμνῃ πολλὴν ἐντύπωσιν.

δ') τοῦ «Ἐλπιδοφόρου.» Ἐξωγράφισε τὸν λιμένα τῆς Αἰγίνης. Ἡ εἰκὼν, πολὺ λεπτή, πολὺ τεχνική, ἔχει περισσότερα προτερήματα, ἅφ' ὅσα θὰ ἐπερίμενε τις ἀπὸ ζωγράφου τῆς ἡλικίας τοῦ Ἐλπιδοφόρου. Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀνωτέρα ὁλὼν, ἀλλὰ καὶ αὕτη καθ' ἑαυτὴν ὠραία εἰκὼν, καὶ ὡς ἐκλογὴ καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Ἀπονέμεται λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὸ Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ καὶ δημοσιεύεται σήμερον, σμικρυνθεῖσα φωτογραφικῶς κατὰ τὸ 1/2 τοῦ πρωτοτύπου, καὶ πιστὴ ὅσον δύναται νὰ γίνη ἐν Ἑλλάδι φωτοτυπιογραφία.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται εἰς τὴν «Ἡρωϊκὴν Πάργαν», καὶ τὸν Στέφανον Βούλγαρη καὶ Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ εἰς τὴν Ἰωάνναν Ν. Μαρκέττη.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΔΙΑ ΤΟ 20^{ον} ΕΤΟΣ 1898. ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.—ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΣΑΕΤΗΡΙΔΑ

ΑΡΧΙΖΕΙ λοιπὸν ἀπὸ σήμερον καὶ ἡ τακτικὴ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ ἐγγίζον νέον ἔτος 1898.

Πρὸς τοῦτο, μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, διανέμεται εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς Δελτίον Ἐργγραφῆς, τὸ ὁποῖον, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐξακολουθήσουν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ το συμπληρώσουν καταλλήλως καὶ νὰ μού το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς, τὸ ταχύτερον.

Ὁ ὅρος τῆς προπληρωμῆς, ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν, ἐκατονόστη καὶ τηρεῖται αὐστηρῶς καὶ ἀπαραβάτως. Βλέπετε, ὅτι εἰς τὰ φυλλάδια μου οὐδεὶς γίνεται πλέον λόγος περὶ καθυστερούντων. Ἡθέλησα καὶ κατώρθωσα νὰ ἐφαρμώσω, διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἑλλάδι, τὸ σύστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον μεγάλως διευκολύνει τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν πρόδον ἐνὸς φύλλου, οὐδεὶς νέος συνδρομητὴς ἐγγράφεται εἰς τὸ Μητρώον, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς· καὶ οὐδεὶς παλαιὸς συνδρομητὴς λαμβάνει φυλλάδια μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς του, ἂν δὲν τὴν ἀνανέωσιν ἐγκαιρῶς.

Οὗτος λοιπὸν εἶνε ὁ πρῶτος λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ συνδρομηταὶ μου, πρὶν λήξῃ ἡ παλαιὰ συνδρομὴ των,

πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ μου στείλουν τὴν νέαν· διότι ἄλλως θὰ ἐννοήσω ὅτι παύουν νὰ εἶνε φίλοι μου. Ἐκτὸς τούτου, ἔχουν καὶ ἄλλο ἀμέσωτερον καὶ οὕτως εἰπεῖν προσωπικὸν συμφέρον νὰ το κάμουν: δηλαδή τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ **Λαχεῖον τῶν Δώρων**.

Τὸ Λαχεῖον τοῦτο γίνεται κατ' ἔτος. Διὰ κλήρου διανέμονται εἰς ἑκατὸν συνδρομητὰς μου ὥραϊα καὶ χρησιμα καὶ βιβλία, ἀξίας ἐν ὅλῳ 700 περίπου δραχμῶν. Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ Λαχεῖου τοῦ 1898 θὰ δημοσιευθῶν εἰς προσεχές φυλλάδιον. Σήμερον λέγω τοῦτο μόνον:

Εἰς τὴν κληρωτίδα θὰ τεθοῦν τὰ ὀνόματα μόνον ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ νέον ἔτος, θὰ ἔξη γθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898.

Οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ θὰ φθάσῃ μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, δὲν θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων.

Ἐν τούτοις κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, ὅτι περισσόν οἰοῦντο ὕλικοῦ συμφέροντος, θὰ κάμῃ τοὺς φίλους μου νὰ ἀνανεώσουν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν των ἢ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ. Καὶ πρὸς τὴν ἀγάπην ταύτην, τῆς ὁποίας τόσα ἔλαβα δείγματα μέχρι τοῦδε, ἀποτείνομαι ἤδη, παρακαλοῦσα τοὺς φίλους μου νὰ σπεύσουν νὰ μου στείλουν τὴν συνδρομὴν των, *μὴ ἀναμένοντες τὴν τελευταίαν στιγμήν*, πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μου καὶ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλῃς ἐκείνης συσσωρεύσεως τῶν ἐγγραφῶν, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Κατὰ τῆς συσσωρεύσεως ταύτης, ἡ ὁποία μού παρέχει μεγάλας δυσχερείας, ἐργάσθησαν ἤδη ὅσοι τῇ αἰτήσῃ μου ἔσπευσαν νὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ὅλους ὅμω,

διὰ τὴν προθυμίαν των. Τοὺς παράκαλῶ δὲ νὰ μὴ παραξενευθοῦν, ἂν καὶ αὐτοὶ θὰ εὑρουν Δελτίον Ἐργγραφῆς ἐντὸς τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου. Ἐπειδὴ θὰ μοι ἦτο πολὺ δύσκολον νὰ ξεχωρίσω τὰ φυλλάδια, ἀπεφάσισα νὰ στείλω Δελτία πρὸς ὅλους, καὶ πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας καὶ πρὸς τοὺς μὴ. Ὅσοι ἀνανέωσαν ἤδη, ἄς τὰ χρησιμοποιοῦσιν διὰ τὸ **ξεσπάθωμα**. Ὅσοι δὲν ἀνανέωσαν, ἄς σπεύσουν φιλοτίμως νὰ μιμηθῶν τοὺς ἀνανεώσαντας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς του, ἔκαστος δύναται νὰ μου στείλῃ καὶ τὰς συνδρομὰς τῶν νέων φίλων, τοὺς ὁποίους τυχὸν ἔχει εἰσφέρει διὰ τοῦ **ξεσπάθωματος**. *Καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου, διὰ τὸ 1898, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν Δώρων.*

Ἦδη τὸ **ξεσπάθωμα** προμηνεῖται εἴπερ ποτε ζωηρὸν καὶ καρποφόρον. Πολλοί, πλείστοι φίλοι μου—καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ Μέλη τῶν διαφόρων Συλλόγων,—μὲ εἶδο-

ποίησαν ὅτι ἔχουν εἰσφέρει συνδρομητὰς διὰ τὸ 1898. Τὸ ἐφετεινὸν **ξεσπάθωμα** λοιπὸν θὰ εἶνε **Μεγά Ξεσπάθωμα** καὶ θὰ προσκαλέσω νὰ ἐργασθῶν εἰς τοῦτο ὅλους τοὺς φίλους. Διότι:

Ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1898 ἄρχεται τὸ 20^{ον} μου ἔτος. Πρόκειται νὰ ἐορτασθῇ πανηγυρικῶς ἡ Εἰκοσαετηρίς μου· πρόκειται νὰ συντελεσθῶν ὅλαι ἐκείναι αἱ βελτιώσεις καὶ αἱ καινοτομίαι, τὰς ὁποίας πρὸ πολλοῦ μελετῶ καὶ ὀνειρεύομαι. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνουν αὐτὰ ὅλα, χρειάζονται πολλοὶ φίλοι, πολλοὶ συνδρομηταί. Καὶ διὰ νὰ αὐτῇσιν ἀρκούντως ὁ ἀριθμὸς των, ἀνάγκη τῶν **Μεγάλων Ξεσπάθωματος**.

Τὰ περὶ τούτου θὰ ὀρισθῶν ἐν ἐκτάσει εἰς προσεχές φυλλάδιον, ὅτε καὶ θὰ ποσταλοῦν πρὸς τοὺς φίλους μου αἱ νέαι Ἀγγελίαι τοῦ 1898, με τὰς σχετικὰς ὁδηγίας περὶ τοῦ **Μεγάλου Ξεσπάθωματος**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΔΙΑΚΟΠΗ

Ἀνθρώπος τις, ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του κατόπιν μακρᾶς ἀπουσίας, διηγεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς κύκλον παλαιῶν του φίλων, τὰς ἀνεκδιηγήτους περιπετειὰς του καὶ τοὺς κινδύνους ἐκ τῶν ὁποίων εἶχε σωθῇ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων διηγῆθη ὅτι μίαν φοράν, εἰς ἕνα πόλεμον,—κάπου ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀφρικὴν,—συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἡμιαγρίων ἐχθρῶν ὡς κατάσκοπος, κατεδικάσθη εἰς ἀπαγχονισμόν.

—Ἐν ᾧ λοιπὸν μ' ἐπήγαγιν διὰ νὰ με κρεμάσουν, —εἶλεγε,— ἕνας στρατιώτης πολὺ φανατικὸς, ἀγρίως ἄμα με εἶδε, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τον κρατήσῃ κανεὶς, μ' ἐσημάδευσεν με τὸ τουφέκι του καὶ μ' ἐπυροβόλησε. Κατ' εὐτυχίαν ὅμως ἡ σφαῖρα δὲν με πῆρε. . .

—Καλλίτερα νὰ σ' ἔπερνε! ἀνέφώνησε τότε εἰς τῶν φίλων ἀκροατῶν.

Ὁ ἄλλος ἐπειράχθη πολὺ. Τί καλὸν εἶχε κάμῃ εἰς τὸν φίλον του ἐκεῖνον, ὥστε νὰ εὐχεται, σήμερον ὅπου τὸν ἐβλεπεν ἐμπρὸς τοῦ σῶον καὶ ὑγιά, νὰ τον ἔπερνε ἡ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ;

—Γιατί, ἀδελφέ, καλλίτερα νὰ μ' ἔπερνε; ἡρώτησε με πικρὸν παράπονον.

Καὶ ὁ ἄλλος, ἀπορῶν μάλιστα διότι δὲν τὸν ἐννοοῦσαν, ἀπήντησε:

—Μ' ἀπὸ κρεμάλα;

Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἐγέλασαν:

—Τί γελάτε; Καλὰ λέω!

—*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Κουφιοκεφαλᾶ:

«Πόσους λοιπὸν υἱοὺς εἶχε ὁ Ἰακώβ; Εἰκοσιτέσσαρας; Βέβαια! Δώδεκα πού λέγει ἡ Ἱερά μου Ἱστορία, καὶ ἄλλους δώδεκα πού λέγει ἡ Ἱερά Ἱστορία τοῦ ἀδελφοῦ μου, πόσοι γίνονται;»

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοῦ τῆς Δειθαλῆς

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν σας πάντοτε τὰς προθεσμίας: Μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι ἀπαντήσεις διὰ τὴν σ'. Κυριακὴν. Ἐπίσης μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου δέχομαι κούκλας διὰ τὸν Διαγωνισμόν καὶ ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἢ καὶ χρῆματα, διὰ τὴν Πρωτοχρονιᾶν τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Καὶ τέλος, μόνον ὁ ἀνανεῶν τὴν συνδρομὴν του μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων μου.

Ἀπὸ τριάντα (ἀριθ. 30) σελίδας ἀποτελεῖται ἡ σημερινὴ ἐπιστολή τῆς Ἀλκυονίδος Ἡμέρας! Ἀλλὰ με τί ἐνδιαφέρουν καὶ εὐχαριστῶσιν τὴν ἀνέγνωσα! Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ περιγράφει λεπτομερῶς τὰ καλοκαίρινά της ταξίδια εἰς Κέρκυραν, Βρενδῆσιον, Νεάπολιν, Πομπηίαν, Ρώμην, κτλ. κτλ. Πόσας ἐντύψεις! Πόσα ἀνέκδοτα! καὶ τί καλοκαίρινά ἔλα! . . . Ἄ, πολὺ μ' εὐχαρίστησε, ἀγαπητὴ μου Ἀλκυονίς Ἡμέρα! μ' ἔκαμες νὰ ταξιδεύσω καὶ ἐγὼ μαζί σου. —Θὰ εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι εἴθε βραδεύσης τὸ καλλίτερον Τετράδιον, ἔξ ὅσων θὰ λάβῃς, δι' ἑνὸς ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων.

Πρόσθετε, **θαλασσοτάλη**, μήπως ἀπὸ τὴν ἀφ' ἧς ἠρμάδα σου πάθῃς καὶ ἄλλα σπουδαιότερα. Αὐτὸ, εὐτυχῶς, δὲν εἶνε τίποτε, καὶ τὸ Ἀγκάθω εἰσπηροῖ νὰ μὴ σε ἀγκυλώσῃ.

Καὶ ἄλλος Καρχαρίας. . . αὐτὸς εἶνε Καρχαρίας τοῦ Ἰονίου (διότι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἐξέλεξα.) Τῶνόντι, ἡ ἀπροσεξία εἶνε ἐλασινὸν ἐλάττωμα, καὶ ἀνάγκη ἀπόλυτος «νὰ νικήθῃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς».

Κατενθουσιασμένη ἡ **Μέλλουσα Καλλιτέχνης** διὰ τὸν «Διαγωνισμόν τῆς Ραπτικῆς» καὶ τὸν ἔρανον ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν της, λέγει, ἔχῃ πού εἶνε κούκλα καὶ ὄχι ἀγόρι. Αὐτὰ τὰ ἐνθουσιῶδῃ μοῦ γράφει καὶ παύει διότι βιάζεται νὰ ἔρχῃ τὸ ράψιμο. . . Ἐμπρὸς λοιπὸν, περιμένω.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, **Δὲν Κιχώθη**, ὅτι τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1898 θὰ εἶναι ἀνώτερα καὶ ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐφετεινά. Ἐδῶσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἐλάβα τὸ διηγηματάκι σου, Πέτρε Μ.

Καροῦσσε, καὶ τὸ ἀνέγνωσα. Εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου, ἢ το ἦκουσες; ἢ τὸ ἀνέγνωσες πουθενά; Ἡθελα νὰ ἤξευρα.

Ἀστραπὴ, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου. Εἶπε εἰς τὸν νέον μου φίλον ὅτι τῇ δίδω τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ.

Χαίρω πάρα πολὺ, **Ἄννα Φραγκίσκου**, πού ἀπέκτησες τὴν υἱέαν σου καὶ ἀνέλαβες τὰς δυνάμεις σου. Ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μοῦ γράψῃς πολὺ συχνά. Τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγκρίνεται ὥστε δύνασαι νὰ κάμῃς με αὐτὸ τὰς προτάσεις σου, τὰς ὁποίας καὶ ἀναμένω.

Ἄν δὲν ἀπῆντο εἰς καμμίαν ἐπιστολήν σου, **Μοραχὴ τῆς Πεντέλης**, αὐτὸ σημαίνει ἀσφαλὲς ὅτι δὲν τὴν ἔλαβα.

Τὸ **Ἡσυχὸν Ἀεράκι** μοῦ γράφει, ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἐπροσκάλει εἰς πεζοπορίαν τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνην**, Νόστιμον θὰ ἦτο!

Ἄδρα τοῦ **Φαλήρου**, πρέπει νὰ ἐκλέξῃ ἄλλους τόμους, διότι αὐτὸ πού θέλεις δὲν εἶνε ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς, ἀλλὰ τῶν 2 1/2 δραχμῶν. Εἴμπορεῖς ὅμως καὶ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν διαφοράν (δρ. 3) καὶ τότε τοὺς ἔχεις.

Ἡ **Ρωμιοπούλα** ἦτο προχθὲς εἰς τὸν Παρνασσόν, ὅπου ὁ καθηγητὴς κ. Ἀργυρόπουλος ὤμιλῃσε περὶ τῶν ἀκτινῶν τοῦ Πέντεγαν. Ἐκεῖ εἶδε πολλοὺς συνδρομητὰς μου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν **Κόντε Ραπαζάκη**, Μ' ἐρωτᾷ δέ: «ἀρὰ γε ἐπῆγε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἐφωτογραφίσαν τὴν καρδίαν σου καὶ νὰ ἐννοήσῃ τί θεῖον κατέχει εἰς αὐτήν;» Ἰσως!

Τὴν πρὸς τὸν Ἀνανίαν ἐπιστολήν σου **Ταῖν-Τσῶν**, τὴν ἔστειλα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου μετέβη δι' ὀλίγον καιρὸν, χάριν ὑποθέσεων. Μὴν ἀνησυχῇς. . . θὰ ἐπιστρέψῃ, ἐφρόντισα νὰ τοῦ βγάλω εἰσητήριον **ἀλλέ-ρετοῦρ**.

Κόρη τοῦ Πηλίου, σ' εὐχαριστῶ εὐχαρίστησε ἐκ μέρους μου καὶ τὰς ἄλλας φίλας. Ἡ τόση ἀγάπη σὰς με συγκινεῖ πολὺ.

Τί νὰ σοῦ κάμω. **Παράλια Βροχί!** Ἐξέχασες νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, παρὰ τὴν ὑπογραφήν σου, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μετὰ τὸ ὄνομά σου. Καὶ σήμερον πάλιν δὲν σημειώνεις ψευδώνυμον, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ παράπονα, πάλιν τὸ ἴδιον θὰ ἐπαθάνεις! Μὰ δὲν τὸ εἶπα χίλιες φορές; ὅταν ἀπὸ τῆς ἐπιστολῇν λείπῃ τὸ ψευδώνυμον, σημαίνει ὅτι ὁ γράφων θέλει νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ με τὸν ὄνομά του;—Οἱ δεχόμενοι θὰ σου στείλουν πρῶτον τετράδιον. Περιμένε ὀλίγον.

Θυνηκιδὴν Ἱστορικὴν ἀστείοτατον τὸ ἐπιστάδιον τοῦ Βαπτίσματος. Θὰ εἴπω εἰς τὸν Ἀνανίαν ὅτι ἐπιχειρήσας καὶ σὺ νὰ μᾶλιν ποδηλάτων, ἔπαθες σχεδὸν τὰ ἴδια, ἀλλὰ. . . ἔμαθες φαίνε-

ται ότι έχεις αποφασιστικώτερον χαρακτήρα !
Κοιτορέβιθα. . . ε, Κοιτορέβιθα ! Σου ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον πού σου ἐξέλεξα : Δεκατέσσαρα μὲν εἶχες στείλῃ, καὶ ὅλα παράξενα ! Εἶδα κ' ἐπαθα ὥς νὰ διαλέξω. Ἐλα λοιπόν ! τῶρα τὰς προτάσεις σου.

Νὰ ἰδοῦμεν λοιπόν, θὰ τηρήσης τὴν ὑπόσχεσιν σου. Ἐλληνικὴ Σημαία, καὶ θὰ μου γράψης τώρα συχνά ; Πολλὰκις σοῦ εἶπα πόσον μοῦ ἀρέσουν αἱ ἐπιστολαὶ σου. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς προόδους σου καὶ διὰ τὴν γλωσσομάθειάν σου. Νὰ μου φιλήσης ὅλα τὰ ἀδελφάκια, πέρα-πέρα. Εἰς τὰ ἄρρωστα εὐχομαι περαστικά.

Νύμφη Καλυψώ, εἶδα ὅτι διεσκέδασες πολὺ ὥραϊα εἰς τὸ Παρίσι μετὰ τὰς ἐξαδέλφας σου. Ἦθελα νὰ μου ἔγραφες περισσοτέρας λεπτομερείας. Σοῦ ἔστειλα τὸ δῶρόν σου.

Καλὲ τί μανθάνω ; ! «Πρακτορεῖον ψευδωνύμων !» Πρῶ ; εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κροκοπέπλου Ἦοῦς ! Φάντασθητε ἔχουν μαζεύσῃ 200 ψευδώνυμα καὶ τὰ λέγουν ἐλευθέρως εἰς ὅποιον ὑπάγει εἰς τὸ σπίτι τῆς Κροκοπέπλου Ἦοῦς κάθε Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 2 ἕως εἰς τὰς 6 μ. μ. Αὐτὸ μοῦ γράφει ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἁλήθεια, ψέματα τώρα, δὲν ἤξεύρω.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐζήτησα, ἀγαπητὲ Κέφαλε, μετὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἐκτῆς Κυριακῆς, ἀνὰ προκαλέσω πολλὰς, διαφόρους καὶ περιέργους ἀπαντήσεις. . . Δοιπόν, ἐτελείωσεν ἡ σκέψις ;

Ἐξακολουθοῦν οἱ ἐνθουσιασμοὶ καὶ οἱ ἔπαινοι νὰ ἔρχονται πανταχόθεν διὰ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Κυριακῆς. Συγχαιροῦνται δὲ τόσο πολλοὶ τὸν Ἐκτορα τὸν Τρῶα διὰ τὸ βραβεῖόν του, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναφέρω ὅλους.

Σεπτεμμένη Ἡπειρώτισσα, ἔλαβα ἐν τετραδίων σου Μ. Μυστικῶν, ἀλλὰ δὲν μοῦ γράφεις πρὸς ποῖον νὰ το στείλω. Γράψε μου.

Διογένη Λαέρτιε, ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν μεταξὺ συνδρομητῶν μου, ἀγνώστῳ πρὸς ἀλλήλους, γίνεται μόνον καθ' ὃν τρόπον ὀρίζει ὁ Κανονισμός κατ' οὐδένα ἄλλον. Τὸ τετραδίδιον σου δὲν ἐστάλη, ὡς μὴ ἔχον τὸ 20λεπτον γραμματόσημον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν : ἡ Γερραία Σουλιώτισσα μετὰ τὴν Εὐτυχὴ Θνητὴν, Ὑπολαΐδα, Ἐκτορα τὸν Τρῶα, Μικρὰν Γυφτοπούλου, Ξεθὴν Καρτζιώτισσα, Μαρίαν Ν. Λεβίδου, Μικρὰν Μάρισσαν, Μαγεμένην Ἀκρογιαλιάν, Ἐλένην Χρήστου καὶ Ψαροπούλου — ἡ Ἀλκυονίς Ἡμέρα μετὰ τὸν Χαλασμὸν Κόσμον, Θαυμαστήν τὸν Ὁραῖον Τεχνῶν, Ἄρθος τῆς Εὐδαισθησίας καὶ Κόντε Ραπανάκη — ὁ Φιλόμουσος μετὰ τὸν Ἀνεμοστρόβιλον, Φιλόμουσον Παῖδα καὶ Μίαν Τρελοῦσαν — ἡ Μοαχὴ τῆς Πεντέλης μετὰ τὸν Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος καὶ τὴν Ἀφρόδεσαν — ἡ Λευκὴ Χιδὼν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Δὸν Κιχώτην — τὸ Ἦονχο Ἀεράκι μετὰ τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, Ἐτοίμ' Ἀρέσει καὶ Ταγαρραίαν Κόρην — ἡ Νεράιδα τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Λεμονιά, καὶ Ἰὸν τῆς Κηφισίας — ὁ Ὑποψήγιος Δόκιμος μετὰ τὴν Πολίχνην τοῦ Πηλίου, καὶ Μαῦρον Πρίγκηπα — ἡ Ξανθὴ Καρτζιώτισσα μετὰ τὴν Κόρη τῆς Ἐλλάδος, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ρωμηοπούλου, Ἡμερο Γατάκι, Μονάκριβη Χαράν, καὶ τὴν Καρδερρίαν — τὸ Ἀψὲ Σβόσε μετὰ τὸν Τσιν-Τσῶν — ὁ Ἀνδρεῖος Σουλιώτης μετὰ τὴν Ναυτοπούλου, Μέλלוσαν Καλλιτέχνην, Γαλαξίαν, Λύραν τοῦ Ἀρίονος, Τρεχαγυρενόπουλον, Κόρην τοῦ Πηλίου, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, καὶ Πρόδονγα Βολιώτισσαν — ἡ Ἀῖρα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὴν Ἀττικὴν Ἡμέραν, Ἐκτορα τὸν Τρῶα καὶ Καρδερρίαν — ὁ Κόκλωφ Πολύφημος μετὰ τὴν Ποιητρίαν Σαπφώ, καὶ μετὰ τὸν Διαβολάκον — ὁ Ἀμλέτος μετὰ τὸν Κόντε Ραπανάκη — ἡ Ἀφρόδεσσα

μετὰ τὴν Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου. — ἡ Νύμφη Καλυψώ μετὰ τὸν Λευκὸν Ρόδον, Περιστεράκι, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ζωηρὸν Νεβρόν. — Τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμίτιος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἀγκυρὰν τῆς Εὐτυχίας, Πυθίαν καὶ Κόρην τοῦ Βουνοῦ — ἡ Ξανθὴ Γαλαρομάτα μετὰ τὴν Καρδερρίαν, Ἀῖραν τοῦ Φαλήρου καὶ Χρυσὴν Βροχὴν (ὁ Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης δέχεται μετὰ ὅλους) — ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς μετὰ τὴν Φιγὴν Δέδε, ἀδελφὰς Μεταξά, Ποτεσσάρου, Σταθοπούλου καὶ Ἐλένην Κουτσολέξη.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : **Ναυσικάαν** (ἔστειλα.) Ἀρτέμιδα Κ. Συμυρινοῦδη, Βιργινίαν Πετροκοκκίνο, Τί με μέλει (καλῶς νὰ ἔλθῃς !) Ἐθρικὸν Ὑμνον, Σεπτεμμένην Ἡπειρώτισσαν, Ο. Λευτῆν, Ἑλληνὶ Σακελλαρίδου, Ἀρεμώνην, (περαστικά.) Βικέντιον Γ. Πίντον, Παλίσροιαν τοῦ Εὐρίπου, Γερναίαν Σουλιώτισσαν (ὅχι δά ! μόνον εἰς τὸ διπλοῦν φυλλάδιον δὲν ἐδημοσιεύθη συνέχεια τοῦ «Ἀκολούθου») Τρυγονάκι (τὸ ὅποιον μοῦ ἔστειλε μετὰ ἑμὲ ὡραία κάρταν 25 φιλάκια ἀπὸ τοῦ Chateau de Chillon). Μίαν Τρελοῦσαν (ἰδοὺ, ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐξεπληρώθη) Θελοπούσαν (βέβαια) ἀρχίζει κανεὶς ἀπὸ τὰ μικρά, καὶ φθάνει εἰς τὰ μεγάλα.) Λευκὴν Χιδῶν (εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν μὴ λησμονῇς) Μέλαρα Ἀετόν, Φειδίαν Δ. Παρηγόρη, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα (δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ποῖος θὰ γράψῃ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκτῆς Κυριακῆς.) Ἀφελὴ Καρδίαν, Δάφνην (ἔλαβα τὰ χίλια φιλάκια πού μοῦ ἔστειλες.) Ἀγκυρὰν τῆς Φιλίας (μπά ! μπά ! θεὸς φυλάξῃ, πού θὰ πῶ τίποτε ὥστε νὰ προδοθῇ τὸ ψευδώνυμόν σου !) Πεταλούδαν τῶν Σεργῶν (ἔστειλα.) Μικρὸν Ἐθελοντήν, Νεραϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ (ἀναμένω· ἴαν προσεχῶς θὰ λάβῃς τὸ τετραδίδιον τοῦ Μινωταύρου.) Ὑποψήγιον Δόκιμον (μελέτα μαθηματικά, μελέτα πολὺ.) Καραδόγατον (καὶ ἐγὼ τὸ ἐλπίζω.) Ἀψὲ-Σβόσε (γρήγορα θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰποτελέσματα τοῦ 52ου) Ἀδρεῖον Σουλιώτην (καὶ ἐγὼ ἐγέλασα πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ ἀνέκδοτον.) Ἀντώνιον Π. Φουστάνον (τὰ στελλόμενα, ἂν εἶνε καλά, δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειράν των.) Ἀστατον Χαρακτῆρα (μαρτυρεῖ πολὺ γοῦστο τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς του.) Βικέντιον Γ. Πίντον, Ἀηστὴν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, (ὅποιος προσέχει, δὲν παθαίνει τίποτε !) Ἀρμα τοῦ Ἠλίου, Ξανθὴν Γαλαρομάταν (λοιπὸν περιμένω !)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἐκαστον τετραδίδιον λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλον καὶ πίνாகος περιεχομένων φρ. 3
Ἐξωφύλλον καὶ πίναξ λεπτὰ 30

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Δεκεμβρίου. ε.

384. Στοιχειὸ γρίφος.

Βγάλε μὲ καὶ βάλε βί- καὶ ἰδοὺ τί θὰ συμβῇ :
Μία νῆσος θὰ χαθῇ — καὶ θεὸς θὰ πεταχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τσῶν

385. Αἶνιγμα.

Εἰς ὅλα τὰ ζητήματα μπορῶ νὰ σ' ἀπαντήσω, τὰ ἴδια λέγω ἀπ' ἐμπρὸς τὰ ἴδια κ' ἀπὸ πίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριχαγυρενοπούλου

386. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ὁ πόνος σὰς τὸ δίνει. ἐπὶρρημά τι σύνθηες τὸ δεύτερον θὰ γίνῃ : τὸ τρίτον μου τεκμήριον εἰλικρινοῦς φιλίας : τὸ τέταρτον ἡμίθεος ἐκ τῆς Μυθολογίας : τὸ πέμπτον εἶνε ῥῆμά τι ἐκ τῶν περισπωμένων τὸ ἕκτον μου ἐπὶρρημα, τὸν χρόνον δὲ σημαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύρας τοῦ Εὐξείνου

387. Πυραμίδες.

+	Νάντικατασταθῶ-
+	σιν οἱ σταυροὶ
+	διὰ γραμμάτων
+	ὥστε νάναγινώ-
+	σκειται τὸνομα
+	θεοῦ, αἱ δέκα δὲ
+	στιγμαὶ τῆς βά-

σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάπο-
τελῶσι τὸνομα ἐνὸς τῶν τριάντα τυρράνων, αἱ
ἀνωτέρω ὅκτω γενναίου πολεμιστοῦ, αἱ ἀνωτέρω
ἑξ αυτοκρατορίας, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ἀρχαῖαι
πόλεως, καὶ αἱ ἀνωτάτοι δύο θεᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπυρ. Θ. Μιχαῆλ Τσουδαλῆ

388. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα Σοφιστοῦ.

1, Μέρος τῆς πόλεως. 2, Βασιλεὺς. 3, Θεά.
4, Ἀπαραίτητον εἰς τὰ πλοῖα. 5, Πτηνόν. 6,
Ἀρχιτέκτων περίφημος. 7, Ἡπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κουταλιανοῦ

389. Ἀπλὴ ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου τῆς Τουρκίας, τὰ δὲ μεσαῖα νήσου τῆς Ἑλλάδος.

1, Πατὴρ ἥρωος. 2, Ἀκρωτήριον. 3, Φυτόν.
4, Πτηνόν. 5, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 6, Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνος τοῦ Εὐξείνου

390. Ἑλληνοσούμφωνον.

οο-εο-ωια-ω-υθη-η-ιαεω-ειε-η-ααη-ω-ω-υιω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

391. Γρίφος.

ἀεὶ τόμος α'

λίμνη

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Καρδαμάχη

Λ' ΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1897.

513. Μέγαρον (μέ, γάρ, α). — 514. Περι κλῆς.

515. ΙΩΝΑΣ	516. Β	517. Ι
ΚΛΟΣ	ΣΟΣ	Μ
ΠΙΣΣΑ	ΓΛΑΥΕ	Α
ΒΛΟΣ	ΒΛΑΣΤΟΣ	ΑΧΕΛΩΟΣ
ΝΗΣΣΑ		Α
		Ι
		Α

518-519. 1, Ὑς. 2, Μῦς. — 520-525 1, Ἀραρά. 2, Κιθαιρών. 3, Αἰβανός. 4, Πίνδος. 5, Ταύγετος. 6, Ταῦρος. — 526-530. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ψ, σχηματίζονται αἱ λέξεις σκῶψ, δίψα, ψέγω, ψυχός. — 531. ΠΛΑΤΩΝ, ΑΡΓΑΙΑ. (1, Πελ. Ἀργός. 2, Αὐδία. 3, Ἀπὸ Δ. λων. 4, Ταί Γάνιον. 5, ὨγοΓία. 6, ΝαυΔρίνον.)